

El drama de l'habitatge, de la manca d'habitatge assequible, a la Cerdanya i a molts altres llocs del país i del món (perquè aquest és un problema global) planteja reptes molt interessants, alguns dels quals de resolució difícil. En el cas de zones turístiques aquesta escassetat va lligada a la proliferació de segones residències, des de xalets de luxe fins a promocions d'apartaments, amb una ocupació anual generalment baixa o molt baixa. Una fiscalitat que gravés molt més les residències no habituals i en dissuadís la compra especulativa podria traslladar part d'aquests immobles al mercat residencial permanent.

Però imaginem-nos que no, que totes les cases i casetes que han comprat els «pijos de Barcelona» a la Cerdanya fossin per viure-hi, com està passant amb algunes urbanitzacions més properes a l'àrea metropolitana abans destinades als caps de setmana i l'estiu i ara ja residència habitual. L'efecte seria el mateix, però el debat seria tot un altre. Es tractaria, de fet, d'una de les qüestions irresoltes que té plantejades ara mateix la humanitat, la de la tensió entre el dret a la mobilitat i el dret a la no mobilitat.

En l'àmbit de les relacions laborals, cada vegada més, s'està exigint un plus al poder discrecional que es confereix a l'empresa, quan es tracta d'assumptes relacionats amb la intimitat dels seus treballadors.

Sobre el control empresarial se n'ha parlat molt i, en concret, sobre la legalitat o il·legalitat de poder accedir al correu electrònic corporatiu dels treballadors.

Per tant, la pregunta d'avui és: control al correu corporatiu, sí o no? Doncs bé, segons la Jurisprudència dels nostres Tribunals així com dels Tribunals Europeus, l'empresa podria controlar el correu electrònic professional dels seus empleats i no es vulneraria el seu Dret a la intimitat, sempre que es donessin certes condicions, establertes sota uns paràmetres legals.

Aquesta facultat no comporta un dret absolut i, per tant, cal delimitar-la, de forma prèvia i fefaent. Així doncs, quins són aquests paràmetres? En primer lloc, cal informació prèvia. És a dir, el treballador ha de saber que l'empresa pot exercir aquest control i que aquest podrà ser utilitzat per finalitats disciplinàries. És fonamental que existeixi una política empresarial clara en relació amb aquesta matèria, especificant les condicions d'ús i la possibilitat que té l'empresa d'accedir al correu corporatiu del treballador.

Si és que hi ha pobles d'algú...

XUT A PALS

ADAM MAJÓ GARRIGA

I és que el sentit comú ens diu que hom té dret a quedar-se, si així ho desitja, a la terra que l'ha vist néixer i on ha viscut tota la vida. Però el mateix sentit comú, i la història de la nostra espècie, ens diu també que ningú hauria d'estar obligat a quedar-se qui et si el què prefereix és anar-se'n. El problema és que aquest no és un joc de suma zero en el qual tots els llocs cotitzen igual, sinó que partim d'un món amb territoris, països, regions, comarques, barris i pobles més atractius que d'altres, llocs on per motius diversos molta gent vol quedar-s'hi o anar-hi viure i llocs on ni una cosa ni l'altra. La

pressió, humana i immobiliària, no està ben repartida ni -em temo- ho estarà mai del tot.

Aquesta realitat pren formes diferents en cada moment històric, però no és en absolut nova i tradicionalment s'ha intentat resoldre des de dues perspectives, l'autoritària i la liberal. L'autoritària és la que s'aplica a nivell internacional, entre països, on els estats decideixen qui té llibertat de moviment i qui no, però també s'ha fet servir moltes vegades a l'interior de cada un dels territoris, amb restriccions a la mobilitat interna o amb l'exigència de permisos especials per establir-se a determinades regions o ciutats. L'altre paradigma, el que s'aplica internament a la nostra societat, és el de la selecció econòmica en base a l'oferta i la demanda. Si tens calés pots viure a l'Eixample, a Cadaqués o a Santpedor, i si no, et fots, encara que hi hagi crescut i per molt que t'ho estimis.

És possible un entremig? És factible garantir al mateix temps el dret a canviar de lloc de residència i a no fer-ho, si així es prefereix? Podrien arribar a ser compatibles el nativisme i l'universalisme? Fins aquí la part fàcil, les preguntes; un altre dia intento algunes respostes. ■

El correu electrònic del treballador sota control

TRIBUNA

LAURA ESCAMILLA

El Tribunal Constitucional va fixar doctrina quan va permetre que, en el nostre territori, l'empresa pogués accedir al correu electrònic dels treballadors, tant per a fins la-

«La clau radica en la transparència, proporcionalitat i la justificació de la mesura»

borals com no laborals. Exigint, però, que aquest control fos adequat i proporcional a la finalitat perseguida, i no s'actués de manera indiscriminada o injustificada.

En cas de no complir amb aquestes exigències, l'acomiadament practicat per l'empresa podria ser declarat nul, si es basa en proves obtingudes de manera il·lícita, doncs no es consideraria vàlida la prova aportada per l'empresa, per justificar l'incompliment laboral del treballador. La conseqüència seria la readmissió del treballador al seu lloc de treball i, en el seu cas, l'abonament d'una indemnització per danys i perjudicis. I, a nivell administratiu, comportaria penalitzacions per vulneració de la normativa reguladora de la protecció de dades.

Com veiem, doncs, el control empresarial al correu electrònic del treballador és possible si es preserva l'equilibri entre el poder de direcció empresarial i el dret a la intimitat. La clau radica en la transparència, proporcionalitat i la justificació de la mesura. Només així es garanteix un control legítim que respecti els drets fonamentals de tots els implicats. ■

Laura Escamilla és advocada especialitzada en dret corporatiu i tecnològic

El control de l'aigua al Berguedà

TRIBUNA

AURA VIDAL
CARRASCO

Després de tres anys de sequera a Catalunya, la crisi climàtica ja és una realitat palpable al nostre territori. Això ens obliga a replantejar la planificació territorial des de diverses perspectives: social, ambiental i econòmica. La gestió de l'aigua s'inscriu en aquest debat, i obrir-lo implica revisar tant les estructures de govern de l'aigua com les relacions entre la ciutadania i els ajuntaments, els quals són els responsables de la gestió d'aquest bé escàs.

El 90% de la població mundial rep aigua de proveïdors públics o la gestiona de manera comunitària. A Europa, el 70% de la població accedeix a l'aigua mitjançant operadors públics, mentre que a l'estat espanyol aquesta xifra cau al 55%. A Catalunya, només el 22% de la població rep aigua d'operadors públics. Aquestes dades ens situen entre els territoris amb una de les taxes de privatització de l'aigua més altes del món. A més, el 80% dels catalans que reben aigua d'operadors privats depenen d'un únic grup empresarial: la Societat General d'Aigües de Barcelona (Grup AGBAR). Aquesta gestiona principalment les grans zones urbanes (allà on hi ha més rendibilitat), mentre que la gestió pública és més habitual en municipis petits.

Tot i això, des del 2010, 39 municipis catalans han recuperat la gestió pública de l'aigua, i 26 més estan considerant fer-ho en els pròxims anys. A diferència de la privatització, que es pot fer en qualsevol moment, la remunicipalització només es pot dur a terme quan acaba el contracte de concessió. Per això l'onada per la remunicipalització és lenta, però sense marxa enrere. Cap dels municipis que han recuperat la gestió pública és factible i funcional, independentment del color polític de l'Ajuntament. A la comarca del Berguedà, el 71% dels municipis tenen gestió pública de l'aigua, tot i que només suposen el 41% de la població. Aquest fet cobra rellevància perquè molts dels municipis amb gestió privada veuen com els seus contractes de concessió finalitzen el 2025, oferint una oportunitat per reconsiderar quin és el model de gestió més adequat per al futur de la comarca i recuperar el control de l'aigua. A Casserres, l'Ajuntament ja està valorant passar a la gestió pública amb el principal objectiu de millorar l'eficiència de la xarxa i reduir pèrdues.

A Berga, s'ha creat una comissió per estudiar la millor forma de gestió del servei públic d'abastament. També s'ha vist la necessitat d'una comissió de seguiment del contracte amb AGBAR, el qual va iniciar el 1992 i està caducat des del 2022, per fer seguiment de les inversions que s'haurien d'haver fet per part de la multinacional catalana, propietat de la francesa Veolia. Regidors de la ciutat han assenyalat greus problemes a la xarxa d'abastament, amb pèrdues del 35% de l'aigua i una infraestructura obsoleta, amb canonades de fibrociment i plom i falta de manteniment de les vàlvules de control de pressió.

Un exemple a seguir és el de la comarca veïna, Osona, on el 2022 es va crear una empresa pública comarcal, Onaigua, que ja dona servei a més de 25.000 persones. Es tracta del primer consell comarcal de Catalunya que dona servei públic d'aigua i neix amb la finalitat que els petits municipis es puguin sumar i tinguin garanties a l'hora de prendre decisions sobre l'aigua. Aquest model permet garantir un control social i més accés a la informació i transparència. En aquest context d'emergència climàtica, recuperar el control de l'aigua en l'àmbit local es presenta com una oportunitat per millorar en qualitat democràtica i gestionar els territoris tenint en compte criteris socials i ambientals que permetin caminar cap a un futur més just. ■

Aura Vidal Carrasco és membre de la plataforma Aigua és Vida i d'Enginyeria Sense Fronteres